

200703565/1.

Datum uitspraak: 18 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/49779 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 19 april 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 11 oktober 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 april 2007, verzonden op 4 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 6 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
Lid van de enkelvoudige kamer

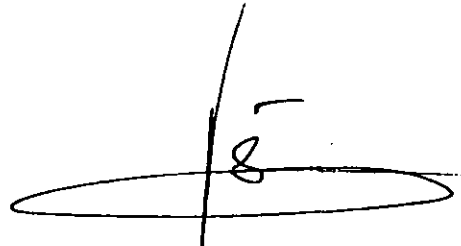
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 juni 2007

154

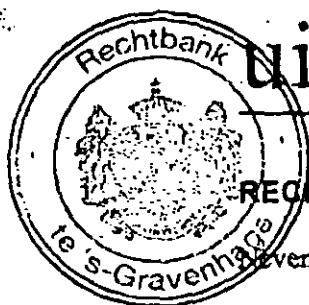
Verzonden: 18 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIJF

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Zevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 06/49779

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
burger van de Democratische Republiek Congo (DRC),
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. D. de Vries, advocaat te Dokkum,

en

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE,

voorheen de Ministerie van Justitie
daarvoor de Minister voor Vreemdelingen zaken en Integratie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. K. Bijkerk, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 4 september 2006 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij beschikking van 11 oktober 2006 afwijzend op de aanvraag beslist.

1.2. Bij beroepsschrift van 12 oktober 2006 heeft eiser tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.4. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 18 januari 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen**Feiten en standpunten van partijen**

2.1. Eiser heeft eerder, te weten op 30 juni 1997, aanvragen ingediend om toelating als vluchteling. Bij beschikking van 7 april 1998 zijn deze aanvragen niet ingewilligd en is

tevens beslist dat eiser niet in het bezit wordt gesteld van een verblijfsvergunning. Verweerder heeft het hiertegen gerichte bezwaar bij beschikking van 26 maart 1999 ongegrond verklaard. Eiser heeft hiertegen op 23 april 1999 beroep ingesteld. Deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle, heeft bij uitspraak van 17 december 2001 (Awb 99/4211) het beroep ongegrond verklaard. Daarmee is de beslissing op de aanvraag van 30 juni 1997 onherroepelijk geworden. Vervolgens heeft eiser op 4 september 2006 wederom een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, welke aanvraag bij beschikking van 11 oktober 2006 is afgewezen. Laatstgemelde beschikking ligt thans ter beoordeling voor.

2.2. Eiser heeft aan zijn, thans aan de orde zijnde, herhaalde aanvraag van 4 september 2006 ten grondslag gelegd dat hij gehuwd is met een Duitse en dat zij twee kinderen hebben. Ten tweede heeft eiser aangevoerd dat hij de Amerikaanse nationaliteit bezit. Ten derde heeft eiser naar voren gebracht dat hij Nederlands staatsburger is omdat hij al meer dan vijf jaar in Nederland verblijft en de Raad van State dat bepaald zou hebben. Voorts heeft eiser verklaard dat hij in 2002 in de gevangenis heeft gezeten in Nederland en dat hij daarom in aanmerking zou moeten komen voor een verblijfsvergunning. Ook heeft hij verklaard dat hij een verblijfsvergunning heeft verkregen van de gemeente Harlingen, maar deze zou niet naar hem zijn verstuurd. Tenslotte heeft eiser aangevoerd dat hij een operatie moet ondergaan. In de zienswijze heeft eiser zich beroepen op algemene informatie over terugkeer naar de DRC en heeft hij een aantal uitspraken van nevenzittingsplaatsen en van het EHRM aangehaald, zoals verwoord in rechtsoverweging 2.4.

2.3. Verweerder heeft de aanvraag met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, Awb, afgewezen. Daarbij is overwogen dat de aan de aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden niet kunnen worden beschouwd als nieuw in de zin van artikel 4:6 van de Awb, nu eiser zijn stellingen niet heeft onderbouwd met documenten. Daarnaast valt bij de meerderheid van de stellingen niet in te zien dat deze asielgerelateerd zijn. Met betrekking tot de medische gesteldheid van eiser heeft verweerder overwogen dat deze niet zodanig is, dat sprake is van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Voorts heeft eiser niet kunnen uitleggen waarom hij in aanmerking komt voor het Nederlanderschap. Hetgeen in de zienswijze is gesteld, leidt niet tot een andere conclusie. De stelling dat eiser bij terugkeer naar de DRC een aanzienlijke kans loopt te worden gearresteerd en gemarteld is op geen enkele wijze onderbouwd of nader toegelicht. De informatie van DocuCongo en Amnesty International aangaande gedwongen uitzettingen naar de DRC is te algemeen van aard om in het geval van eiser te kunnen spreken van een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM.

2.4. Eiser stelt zich in beroep op het standpunt dat het niet gaat om een herhaalde asielaanvraag, nu te allen tijden aan artikel 3 EVRM getoetst dient te worden. Hierbij is gewezen op de uitspraak van het EHRM inzake (6276/03, 6122/04). Eiser loopt bij terugkeer aanzienlijke kans gearresteerd en vervolgens gemarteld te worden. Terugzending is dan ook in strijd met artikel 3 EVRM. Volgens Docu Congo vallen teruggestuurde Congolezen bij terugkeer in de handen van de DGM. Uit een tv-reportage van de IKON blijkt dat het DGM naast een immigratiedienst ook een veiligheidsdienst is. Ook uit brieven van Amnesty International van 22 maart en 9 juli 2002 blijkt dat teruggestuurde asielzoekers problemen hebben gekregen met de veiligheidsdienst en dat nevenzittingsplaats Zwolle heeft bevolen om een teruggestuurde Congolees terug te geleiden naar Nederland. Voorts is het standpunt van de UNHCR, volgens het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken, dat het niet wenselijk is dat afgewezen asielzoekers naar de DRC

terugkeren, tenzij naar Kinshasa en dan alleen indien er familiebanden en middelen van bestaan voor handen zijn. Daarnaast heeft eiser een beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel en heeft hierbij verwezen naar de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Utrecht van 7 december 2004, waarin is geoordeeld dat bij terugkeer van uitgeprocedeerde asielzoekers naar de DRC mogelijk schending van artikel 3 EVRM plaatsvindt. In dit verband is tevens gewezen op kamervragen van De Vries (PvdA) van 16 december 2004 over mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij uitzetting naar Congo, over de rol van de DGM en over de inhoud van het 'Memorandum of Understanding'. Uit signalen van Vluchtelingenwerk Nederland en uit informatie van Docu Congo blijkt dat uitgeprocedeerde asielzoekers met een EU-document worden uitgezet. Onlangs is een Congolees, die met een dergelijk document is uitgezet, geweigerd en teruggestuurd naar Nederland. Naar aanleiding van kamervragen over dit incident heeft de minister aangegeven dat de reden hiervoor was, dat de bewuste persoon niet tijdig was aangemeld door de Nederlandse autoriteiten, hetgeen door Docu Congo is betwist. Voorts is gewezen op de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, van 30 augustus 2006, waarin een verzoek om een voorlopige voorziening is toegewezen op grond van de informatie van Docu Congo. Tenslotte is gewezen op de uitspraak van het EHRM van 5 juli 2005 inzake Said (JV 2005, 304), waaruit blijkt dat wel degelijk op grond van een groeps criterium schending van artikel 3 EVRM aangenomen kan worden.

Beoordeling van het beroep

2.5. Vooropgesteld moet worden dat met de uitspraak van 17 december 2001 van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle, in rechte is komen vast te staan dat eiser niet kan worden aangemerkt als vluchteling, dat eiser bij uitzetting naar de DRC geen reëel risico loopt op een behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en dat evenmin sprake is van klemmende redenen van humanitaire aard die tot verblijfsaanvaarding nopen. De aanvraag van 4 september 2006, die thans ter beoordeling voorligt, wordt aangemerkt als een herhaalde aanvraag als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Ingevolge voormeld artikel 1, aanhef en onder f, Vw 2000 wordt onder 'herhaalde aanvraag' verstaan: een aanvraag, die op grond van artikel 4:6, tweede lid, Awb kan worden afgewezen.

2.6. Ingevolge artikel 4:6, eerste lid, Awb is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden, indien na een geheel of gedeeltelijke afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan. Ingevolge artikel 4:6, tweede lid, Awb kan het bestuursorgaan zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 Awb de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking, wanneer geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden vermeld.

2.7. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat het niet gaat om een herhaalde aanvraag, omdat te allen tijde aan artikel 3 EVRM getoetst dient te worden. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak Bahaddar van het EHRM (JV 1998, 45) en naar vaste jurisprudentie van de ABRS. Hieruit blijkt dat afgeweken kan worden van nationale procedure-regels, indien er bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, omstandigheden zijn. Dat geldt ook bij de toetsing aan artikel 3 EVRM. Eiser heeft geen zodanige omstandigheden naar voren gebracht, noch is daarvan anderszins gebleken.

2.8. Ter beoordeling aan de rechtbank staat derhalve of eiser aan zijn aanvraag van 4 september 2006 nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden als bedoeld in artikel 4:6 Awb ten grondslag heeft gelegd. De ABRS merkt als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden aan feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve gelet op artikel 31, eerste lid, Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust.

2.9. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat hetgeen eiser ter ondersteuning van zijn herhaalde asielaanvraag heeft aangevoerd niet is aan te merken als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden in de zin van artikel 4:6 Awb. Eiser heeft een aantal omstandigheden aan zijn herhaalde asielaanvraag ten grondslag gelegd die zien op zijn persoonlijke situatie. Eiser heeft in beroep niet bestreden dat dit geen nova zijn in de zin van artikel 4:6 Awb. Met betrekking tot de algemene informatie over terugkeer naar de DRC, met name de stukken van DocuCongo, Amnesty International en de UNCHR, overweegt de rechtbank het volgende. Eiser heeft door het overleggen van deze algemene informatie niet duidelijk gemaakt waarom juist hij, bij terugkeer naar de DRC, risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of dat hij tot een risicogroep behoort. Deze informatie kan derhalve niet afdoen aan de eerdere, reeds in rechte vaststaande, beslissing dat eiser niet in aanmerking komt voor een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid onder b, Vw 2000. De overgelegde uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, leidt niet tot een ander oordeel, nu in die zaak geen herhaalde aanvraag aan de orde was, maar een eerste aanvraag, hetgeen een geheel ander toetsingskader inhoudt.

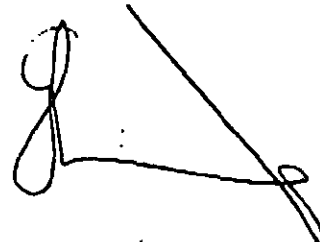
2.10. De rechtbank is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van nieuwe feiten of omstandigheden als bedoeld in artikel 4:6 Awb en dat verweerder de aanvraag op goede gronden heeft afgewezen.

2.11. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. **Beslissing**

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. G. Laman en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. H.M. Pot als griffier op 19 april 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepsschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

04 MEI 2007

VOOR AFSCRIFT CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

Fax: 070 - 365 13 80
Aan de Voorzitter van de Afdeling
Rechtspraak Raad van State
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
3091 B	23 MEI 2007
ZAANKR.	03565
AAN:	✓
BEHANDELD: DD:	PAR:

Appelschrift

Betreffende:

, geboren op **, Burger van de DRC;**
Dossier : 061072/DV
Uw kenmerk :
Nationaliteit : Zairese
Dokkum : 23 mei 2007

Geeft eerbiedig te kennen:

, geboren op **Zairese**, thans verblijvende te TER APELaan de Ter Apelervenen 5 (9561 AB) hierna te noemen appellant, te dezer zake domicilie kiezende te Dokkum, gemeente Dongeradeel, aan de Rondweg West nr. 29 (9101 BE), ten kantore van de advocaat en procureur mr. D. de Vries;
Advocaat mr. D. de Vries, kantoorhoudende te 9101 BE Dokkum aan de Rondweg west 29, die hierbij verklaart door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het indienen van dit appelschrift.

Appellante heeft op 4 september 2006 een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij beschikking van 11 oktober 2006 afwijzend op de aanvraag beslist.

Bij beroep van 12 oktober 2006 heeft appellant tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 18 januari 2007. Bij uitspraak van 4 mei 2007 heeft de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen, het beroep ongegrond verklaard (prod. 1). Appellant kan zich met deze uitspraak niet verenigen en stelt hiertegen hoger beroep in.

Grief 1:

Deze grief richt zich tegen het oordeel van de rechtbank dat hetgeen appellant ter ondersteuning van zijn herhaalde asielaanvraag heeft aangevoerd niet is aan te merken als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden in de zin van artikel 4:6 Awb.

Motivering Grief 1:

Appellant stelt dat het hier niet gaat om een herhaalde aanvraag. Een herhaalde aanvraag is een aanvraag die op grond van art. 4:6, lid 2, Algemene wet bestuursrecht (Awb) versneld kan worden afgewezen (art. 1, onder f, Vw). Een herhaalde aanvraag kan volgens art. 4:6, lid 2, Algemene wet bestuursrecht (Awb) versneld worden afgewezen, indien de aanvrager na een eerdere afwijzing geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden naar voren heeft gebracht. De aanvrager wordt in dat geval niet in de gelegenheid gesteld om de aanvraag aan te vullen en in de negatieve beschikking op de herhaalde aanvraag wordt enkel verwezen naar de eerdere afwijzende beschikking. De gedachte achter dit artikel in de Awb is dat een beslissing waartegen geen rechtsmiddel meer kan worden aangewend of waartegen geen rechtsmiddel is aangewend, formele rechtskracht krijgt en dus vast staat. Hieraan zou volgens de wetgever afbreuk worden gedaan wanneer men de onherroepelijke beschikking langs een omweg zou kunnen aantasten door het bestuursorgaan te vragen om terug te komen op die beslissing. De wetgever wilde dus voorkomen dat de IND zich meerdere malen over dezelfde materie zou moeten uitspreken. Dit houdt in dat een vreemdeling, als hij of zij uitgeprocedeerd is met betrekking tot zijn asielaanvraag, bij een herhaalde asielaanvraag nieuwe feiten of veranderde omstandigheden moet vermelden zogenaamde 'nova'. Indien er geen nieuwe feiten of veranderde omstandigheden zijn, kan de minister de aanvraag afwijzen en daarbij verwijzen naar de eerdere negatieve beschikking. Niet iedere tweede aanvraag is een 'herhaalde' in die zin, dat de IND de aanvraag verkort kan afdoen onder toepassing van art. 4:6 Awb.

Volgens vaste jurisprudentie van de ABRvS is enkel sprake van nieuwe feiten en omstandigheden (nova) indien die:

- a. op het moment waarop de eerste aanvraag werd afgewezen niet bekend waren of redelijkerwijs niet bekend konden zijn; én
- b. aanleiding geven tot heroverweging van de afwijzing van de eerste aanvraag.

Deze jurisprudentie komt voort uit de gedachte dat het aan de asielzoeker is om alle relevante informatie naar voren te brengen en zo aannemelijk te maken dat hij of zij in aanmerking dient te komen voor een asielvergunning. Volgens de Afdeling is dit in het belang van een 'ordelijke besluitvorming'. Op grond hiervan is de Afdeling van oordeel dat feiten die eerder naar voren gebracht hadden kunnen worden, geen nova zijn.

Appellant heeft voor de nieuwe aanmelding enkele documenten overgelegd. Verweerder stelt dat hetgeen door appellant naar voren is gebracht niet kan worden beschouwd als nieuwe feiten en omstandigheden. Appellant heeft ter ondersteuning van zijn aanvraag informatie overgelegd ten aanzien van vreemdelingen die na een asielaanvraag werden teruggestuurd naar de DRC. Zo is verwezen naar informatie van Docu Congo, Amnesty International en de UNHCR. Deze informatie is van na de bestreden beschikking. Ook kon appellant deze informatie niet in een eerdere procedure naar voren brengen. De overgelegde informatie doet af aan de eerdere beslissing immers het geeft een beeld over terugkeer van vreemdelingen naar de DRC en de eventuele behandeling die hen in eigen land te wachten staat.

De overgelegde bescheiden en documenten zijn nieuwe feiten dan wel veranderde omstandigheden in de zin van hoofdstuk C1/1.3 van de vreemdelingencirculaire 2000 dan wel artikel 4.6 van de Awb. Dit betekent dat er een hernieuwde inhoudelijke beoordeling had dienen plaats te vinden.

Grief 2:

Deze grief richt zich tegen het oordeel van de rechtbank dat appellant door het overleggen van algemene informatie niet duidelijk heeft gemaakt waarom juist hij, bij terugkeer naar de DRC, risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of dat hij tot een risicogroep behoort.

Motivering Grief 2:

Appellant heeft gewezen op een uitspraak van het Europese hof welke duidelijk maakt dat er volgens het Europese hof wel degelijk op grond van een groeps criterium schending van artikel 3 EVRM kan worden aangenomen. Europese hof van de rechten van de mens, 05 juli 2005 (2345/02) LJN AU1515 (JV 2005, 304), / Nederland: het hof overweegt dat ondanks dat zijn ontsnapping uit het leger opmerkelijk is, dit niet wegneemt dat zijn descritie geloofwaardig is. Uit bronnen en documenten blijkt dat er sprake is van onmenselijk behandeling van deserteurs. Het ambtsbericht van BuZa maakt een onderscheid in zwaarte van bestraffing van deserteurs tijdens oorlog- of vreedstijd. In Andere bronnen is van een dergelijk onderscheid geen sprake. Aangenomen moet worden dat deserteurs zijn geregistreerd en dat zij aldus bekend zijn bij de autoriteiten. Het Hof overweegt dat er substantiële gronden bestaan dat bij uitzetting verzoeker het risico loopt behandeld te worden in strijd met artikel 3 EVRM.

Appellant stelt dat verweerder en de rechtbank artikel 3 EVRM op een onjuiste manier uitleggen. Artikel 3 EVRM spreekt over een persoonlijkheidscriterium ('special distinguishing features'). Dit criterium kan volgens de uitspraak van _____ wel degelijk een groeps criterium zijn. Het 'special distinguishing features' in de zaak _____ zat hem in het feit dat er eerst dienst geweigerd diende te worden. Dit is een handeling die de persoon diende te verrichten en daarom had hij een 'special distinguishing features'. In deze zaak van appellant zit hem het 'special distinguishing features' in het feit dat hij asiel heeft aangevraagd en het terug te keren naar het land van herkomst. Er is ook in de procedure van appellant sprake van een 'special distinguishing features'. Nu dus voldaan wordt aan het 'singled out vereiste' had beoordeeld dienen te worden of

appellant in aanmerking dient te komen voor een vergunning tot verblijf op grond van artikel 29 eerste lid en onder b Vw 2000 en had de zaak niet op grond van artikel 4:6 Awb kunnen worden afgedaan.

Redenen waarom appellant U Edelachtbare verzoekt de bestreden uitspraak te vernietigen.

D. de Vries

